

ДЕТЕТО НА ГРЪМОТЕВИЦАТА

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Имало едно време един селянин. Той си имал оризова нива. През един летен ден, когато оризът бил вече изкласил, той отишъл на нивата да плеви. Тъкмо започнал и изведнъж притъмняло, засвяткало и загърмяло.

— Олеле, страх ме е! — завикал селянинът, затиснал ушите си с ръце и се втурнал да се скрие под едно дърво. В този момент го заслепила силна светкавица, чул се оглушителен грохот и върху дървото, към което се бил затичал, паднал гръм.

Със силен вик той отскочил настрана и паднал на земята. Не след дълго светкавиците и гръмотевиците престанали. Селянинът отворил колебливо очи и видял близо до себе си едно дете. То било родено от падналата гръмотевица. На главата си имал две рогчета, но никак не изглеждало страшно.

— Чичко, моля те, помогни ми! — проговорило небесното дете като събрало умолително ръце и дълбоко се поклонило.

— Искаш да ти помогна? Но как? — попитал учуден селянинът. — Ако мога, ще го сторя.

— Ако ми помогнеш, ще ти изпратя едно чудесно момченце — казало детето на гръмотевицата.

— О, ти май много добре знаеш какво искам най-много от всичко на света. Това наистина ще бъде най-голямата награда за мен. Кажки как мога да ти помогна.

— Вземи една малка лодка, напълни я догоре с вода и във водата потопи листа от бамбук.

— Добре, ще намеря лодка и ще я напълня с вода. А после?

— Това е достатъчно.

— Не разбирам нищо, но да тръгваме.

Селянинът и небесното дете тръгнали към реката. Там видели малка лодка, която се полюшвала във водата, привързана за едно дърво. Селянинът напълнил лодката с вода. След като била вече толкова пълна, че имало опасност да потъне, той накъсал листа от бамбук и ги пуснал във водата. Те изплували на повърхността.

— Много ти благодаря. Аз се връщам на небето. Довиждане, чичко — извикало детето, родено от гръм, потопило ръцете си във водата и пред очите на селянина станало нещо странно. Изведнъж повърхността на водата заклокочила и оттам започнали да излизат

кълба бяла пара, които се заизкачвали нагоре към небето. Детето
скочило сред тази пара и заедно с нея потеглило към небето.

Гледал селянинът това чудо и дума не можел да продума. След малко от детето и от парата не останала и следа. Само малката лодка се полюшвала невредима.

Не минало много време след тази случка и на селянина му се родил син. Той бил много радостен и говорел с възхищение:

— Стана така, както каза детето на гръмотевицата. То честно изпълни обещанието си.

Затова съседите започнали да наричат новороденото „Гръмотевичко“.

Гръмотевичко пораснал бързо. Като станал на 10 години, бил толкова силен, че дори възрастен човек не можел да го победи.

Веднъж настоятелят на манастира, който се намирал в покрайнините на селото, отишъл при селянина и му казал:

— Твоето момче е необикновено. Защо не го изпратиш при мен в манастира — аз ще го възпитам и ще го изуча?

— Благодаря ти, свети отче. Ще ти бъда много задължен, ако го вземеш при себе си — отвърнал селянинът, поласкан от вниманието.

— Щом си съгласен, доведи го при мен след няколко дни — казал настоятелят.

Селянинът завел Гръмотевичко в храма, за да се научи да чете, да пише и да смята.

Момчето се оказало много умно. Всичко, на каквото го учили в училището на храма, запомняло веднага. Освен това помагало при почистването на храма и при поддържането на градината.

Каквото и да вършел Гръмотевичко, правел го най-бързо и най-добре от всички. Освен това бил винаги весел и усмихнат. И нищо не можело да го изплаши.

Веднъж неговите другари, другите послушници, го попитали:

— Гръмотевичко, колкото и да си силен и безстрашен, сигурно няма да посмееш да отидеш в камбанарията?

— Защо да не посмея?

— Защото, щом се стъмни, там се появява един дявол. Ей такъв дявол! — казали му те и всички вдигнали ръце над главите си, за да покажат какви рога има той.

— Аха, такъв дявол значи! — засмял се Гръмотевичко.

Вестта за страшилището, което ходело нощем в камбанарията, бързо била обходила околността. Всички хора от манастира треперели

от страх — и послушниците и работниците в градината. Никой не искал вече да бие камбаната.

Настоятелят на манастира не знаел какво да прави. Той бил потънал в мисли, когато при него влязъл Гръмотевичко.

— Защо си така угрижен, учителю? — запитало го момчето.

— Казват, че в камбанарията всяка вечер идва страшен дявол и затова никой не иска да влиза там, за да бие камбаната. А ако камбаната на манастира не звъни, хората от селото ще се безпокоят. Много неприятно. Не знам какво да правя — казал настоятелят на манастира и дълбоко въздъхнал.

— Щом трябва да се бие камбаната, аз се наемам да го правя — казал невъзмутимо Гръмотевичко.

— Ти искаш да отидеш да биеш камбаната, дори ако в камбанарията идва дявол? Не те ли е страх?

— Страх ли? Какво означава това да те е страх? — попитало момчето.

— Какво дете! — възкликнал настоятелят и му казал — Ако наистина не знаеш какво е страх, тогава иди в камбанарията, когато се стъмни.

— Добре, ще отида! — казал Гръмотевичко и се запътил към камбанарията.

Камбаната трябвало да се удря на всеки час. Така хората от селото разбирали колко е часът.

Щом настъпвало времето, Гръмотевичко силно удрял камбаната. Дин-дан, дин-дан — се разнасял надалеч нейният звън.

Дошла нощта. Всичко навред утихнало. Заспали дърветата, заспали цветята и тревите. Дори листата на бамбука шумели съвсем тихо.

Изведнъж от тъмнината изскочила огромна фигура. Това бил дяволът. Той бил много висок и имал дебели ръце. Като видял Гръмотевичко, веднага го хванал за рамото и силно го дръпнал.

— Какво искаш от мен? — сърдито попитал Гръмотевичко, без да се уплаши. Освободил се от ръцете на дявола и ударил камбаната — дин-дан.

Дяволът отново се нахвърлил върху момчето и го сграбчил за врата.

— Ама че неприятен тип! — извикал Гръмотевичко и хванал здраво дявола. — Ще ми пречиш, а? Няма да ми даваш да бия камбаната, така ли? — викнало юначното момче и като сграбчило дявола за косата, с все сила го дръпнало надолу. Дяволът се олюлял и паднал на пода.

— Боли, боли! Пусни ме! — викнал той и се помъчил да се отскубне, за да избяга. Но Гръмотевичко здраво стоял на краката си и го дърпал назад.

В единия ъгъл на камбанарията имало запален светилник. Гръмотевичко довякъл дявола до светилника.

— Казват, че си страшен дявол. Чакай да погледна лицето ти — казал Гръмотевичко и силно дръпнал косата му. Един кичур останал в ръцете му.

— Олеле — изкрещял дяволът. Скочил на крака, хвърлил се от камбанарията и побягнал.

Не след дълго дошъл настоятелят на манастира и видял Гръмотевичко да седи спокойно в камбанарията с дълъг кичур коса в ръцете си и да се усмихва доволно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.